

Polisen som frontsoldat – krönika för Östgöta-Correspondenten 2006-01-28

Det är den internationella terrorismen och den organiserade brottsligheten som är hotet mot Sverige. Inte ens moderatledaren Fredrik Reinfeldt talade om militärt försvar vid Folk och Försvars årliga Sälenkonferens häromveckan.

Krishanteringsinsatser är den närmaste militära uppgiften, men då i Afrika och helt inom ramen för EU, FN eller Nato. Det förefaller både regering, allians och överbefälhavare vara överens om. Det finns, som det ser ut, inget fall där Sverige i dag förbereder militära insatser ensamt. Visst ställer detta den militära alliansfriheten i ett något sällsamt ljus. Å andra sidan är det fullt förståeligt att inte ens moderaterna förordar ett omedelbart medlemskap i Nato under nuvarande Bushregim i USA.

Hursomhelst är det naturligtvis märkligt att den militära försvarsmakten har knappt något att göra med vad som bedöms vara de direkta säkerhetshoten mot Sverige. Det är egentligen än underligare än de allt mer förvirrande uppgifterna om att försvarshuvudtitelns miljarder inte förefaller räcka till någonting längre.

De verkliga hoten mot Sveriges säkerhet åligger det i dag polisen att bekämpa. Det förs en delvis upphetsad diskussion om huruvida militären ska kunna bistå polisen i det arbetet – framför allt med luftförsvarsinsatser mot flygburna terrorhot modell 11 september. Här verkar det nu till slut kunna bli något slags överenskommelse om samarbete i mycket speciella lägen. Det är på många sätt sympatiskt och rimligt att vi inte vill militarisera ordningsmakten, även om rädslan för ett nytt Ådalen 31 verkar minst sagt konstruerad. Det är lika riktigt att de nya säkerhetshoten ofta inte bäst bekämpas med våldsmedel och militär.

Men om terrorism och brottslighet utgör de allvarligaste säkerhetshoten så finns ingen skillnad på inre och yttre hot, mellan vad som ska vara civilt och militärt. Våldsanvändningen trappas upp i kampen mot terrorism och organiserad brottslighet och polis och militär förefaller göra ungefär samma sak. Polisen har nationella insatsstyrkor och militären skydds- och stridsgrupper för internationella krishanteringsinsatser. Begreppsskillnaden är för finsmakare. Det är inte självklart polisen som verkar mest fredlig i sin roll som frontsoldat. Natoflyg bekämpar inte militära fiendetrupper utan enskilda, ibland till och med namngivna terrorister och brottslingar när de bombar i Afghanistans och Pakistans gränstrakter. Tungt militärt beväpnade poliser jagar i nyhetsreportage och TV-serier knark- och människohandlare mellan olika europeiska stadsmiljöer.

Hoten kommer inte heller från terrorister och brottslingar i abstrakt allmänhet. Terroristerna är från arabvärlden och brottslingarna från Ryssland, Baltikum eller Balkan. Hjältarna är tryggt ariskt blonda kraftkarlar, vare sig de är verkliga justitieministrar i Sverige eller isländska superspanare som i "Örnen" i SVT.

Säkerhetspolitik kallas det. Oklart är det. Osäkert känns det.

ANDERS MELLBOURN